

VÄIKKÖ VUOKKO

KORVENKYLÄN
NUORISO

Väikkö Vuokko

Korvenkylän nuoriso

«Public Domain»

Vuokko V.

Korvenkylän nuoriso / V. Vuokko — «Public Domain»,

Содержание

HENKILÖT:	5
ENSIMÄINEN NÄYTÖS	6
Конец ознакомительного фрагмента.	13

Väikkö Vuokko

Korvenkylän nuoriso /

Näytelmä kahdessa näytöksessä

HENKILÖT:

EMÄNTÄ, 60 vuotias talonemäntä.

HEIKKI, hänen poikansa; 25 vuotias.

HANNA, 22 vuotias, l talon palvelijat.

JUSSI, 17 vuotias, l

HESE, nuori torppari.

TANELI, l nuoria miehiä.

VIKI, l

KREETA-MUORI.

OPETTAJA.

KORVEN-VAARI, vanha harmaapartainen ukko.

Nuorisoa, poikia ja tyttöjä sekä vanhempia lapsia ja jokunen vanhempi mies ja nainen.

ENSIMÄINEN NÄYTÖS

Talon vanha, mustunut tupa. Perällä ovi. Ovesta sisään tultaessa on vasemmassa nurkassa takka ja sen sivulla toinen ovi kamariin. Oikeanpuolisessa seinässä on ilman verhoja oleva ikkuna ja nurkassa yksinkertainen aukioleva sänky. Ikkunan alla pitkä penkki ja edessä pöytä sekä tuoli. Muu kalusto mielen mukaan. On sunnuntai-aamu keväällä.

Ensimmäinen sarja kohtauksia.

Heti esiripun noustua tulee Heikki sisään väsyneen näköisenä, lakki niskaan painettuna ja vaatteet ryvettyneet. – Emäntä, puettuna kirkkopukuun. – Hanna esiintyy koko näytöksen ajan puukengissä ja yksinkertaisessa arkipuvussa. – Viimeisenä Jussi, joka on huonosti puettu, melkein ryysyisenä.

HEIKKI (katselee ympärilleen). Olipa onnen lykky, että tupa on tyhjänä eikä kukaan sattunut näkemään tuloani. Nyt saan edes rauhassa hengähtää ja puhdistella itseäni, ennenkun tulevat kiusottelemaan. (Järjestää vaatteitaan.) Hitto vieköön! Miten ihmeessä minä sinne metsään olin ruvennut nukkumaan; kuka minut sinne vei? On se merkillistä, ett'en sitä voi muistaa. (Pudistelee itseään.) Huh, huh! Ja on niin pahuksen kova vilukin. Hui! (Istuu retkahtaen sänkyyn.) Ei ole koko elämästä mihinkään. Jokainen lauvantai-ilta on samanlainen ja tällä kertaa oli se peräti hullua. Olen toki tähän asti tietänyt tekoni ja retkeni, vaan nyt en muista mitään. (Silittää päätään, antaen lakin pudota.) Ja kovin on tämä pääkin kummallinen. Se on niin häijyn raskas ja pitää niin ilkeätä jyminää, että oikein tuntuu surkealta sitä kärsiä. (Raappii korvansa taustaa.) Voi toki sentään, miten paljon olen mahtanut juodakaan, sillä näin kovassa pohmelossa en ole vielä koskaan ollut. Ja mitä mahtaa äitikään ajatella, kun koko yön olen viipynyt? (Haukottelee.) Hoh-hoh-hoo, kovin on surkeata tällainen elämä. Ei olisi pitänyt mennä ollenkaan, koska näin paljon tulin juoneeksi. Nyt rupeavat he kiusaamaan minua koko päiväksi. (Nousee.) Mutta minä menenkin maata, niin saan olla parhaiten rauhassa äidiltäkin. Puhukoon sitte perästäpäin, jos haluttaa.

(Aikoo riisua takkinsa. Emäntä tulee.)

EMÄNTÄ. No joko nyt olet viimeinkin löytänyt kotisi, Heikki? Missä olet koko yön viipynyt? (Heikki istuu hämillään sänkyyn.) Missä?... Etkö tahdo puhua, kun kysyn?

HEIKKI. Mitä te siitä huolitte?

EMÄNTÄ. Mitä? Enkö minä saisi kysyä, missä poikani yötä pitää, kun ei kotiin haluta tulla?

HEIKKI (kärsimättömänä). Mitä sillä sitte väliä on, missä minä oleskelen?

EMÄNTÄ. Ooho, poika! Älä yhtään rupea kiertelemään, vaan sano suoraan missä olet ollut?

HEIKKI. Mitä varten te sitä nyt niin tahdotte tietää, koska ette ennenkään ole kysellyt?

EMÄNTÄ. Sitä varten, että olen jo tarpeeksi kauvan katsellut tällaista elämää ja olen päättänyt kerrankin puhua, koska sinä näytät tulevan yhä hullummaksi, mitä vanhemmaksi tulet. Sentähden tahdon nyt ensiksi tietää, missä olit? —

HEIKKI. Naapurikylässä!

(Nojautuu pöydän laitaan ja tukee päätään käsillä.)

EMÄNTÄ. Vai niin, vai naapurikylässä! Häpeä vähän, kun siten menet yötisaikana toiseen kylään juopottelemaan; häpäiset siten itsesi ja minut. Pitäisi sinun se ymmärtää, mitä ihmiset siitä ajattelevat. Oletko yhtään nukkunutkaan?

(Istuu tuolille.)

HEIKKI (hämillään). Olen minä sentään nukkunut.

EMÄNTÄ. Niin, mutta missä? Sanoppas se myöskin! (Heikki kynsii otsaansa.) – Osaatpa sinä sentään hävetä, koska et tohdi sitä sanoa. Mutta minä tiedän sen, minä, vaikk'et sanoisikaan. Kuule, sinä olet nukkunut metsässä!

HEIKKI (vilkaisee äitiin). Mistä te sen tiedätte?

EMÄNTÄ. Huoli sinä siitä. Hyvä vaan, että olen senkin saanut kuulla. En olisi luullut sinua, poikaparka, niin onnettomaksi, että rupeat roistojen tavalla metsään nukkumaan. Tahdon sanoa sinulle, Heikki, että kyllä jo olisi aika parantaa elämäsi ja kääntyä oikealle tielle. Muista se, että tällaiselle elämälle tulee huono loppu sekä tässä että toisessa elämässä. Juomari ei voi koskaan periä...

HEIKKI (ärtyneenä). Lopettakaa jo! En minä viitsi enää kuunnella.

EMÄNTÄ (surullisena). Voi Heikki, Heikki, minun ainoa poikani! Kuinka voitkaan raskauttaa vanhan äitisi sydäntä tällaisilla sanoilla, kuinka voit sen tehdä? Ajattele minun suruani ja muista, että velvollisuutesi on kunnioittaa minua, äitiäsi. Älä unhota, että moni on samalla tavalla alkanut ja kurjuudella lopettanut elämänsä, ja että sinunkin tulevaisuutesi voi olla yhtä surkea. – Voi Heikki poikani, jos tämän oikein ymmärtäisit, niin toisin sinä varmasti eläisit. Mutta sinä et tahdo sitä ymmärtää, et tahtois edes puhettani kuunnella ja se minua enemmän surettaa. Voi, mitä minun pitäisi tehdä, että tulisit tämän ymmärtämään, sillä minä en voi nähdä sinua huonolla tiellä ja perikadon partaalla... Ei, ei! Se on niin katkeraa, ett'ei sitä sanoa saata! Minkätähden sinusta piti tällainen tuleman, kun isäsi ja veljesikin olivat niin siivoja? (Itkee.) Voi, voi, aina kun muistelen heitä, vaivaa minua kamala tuska. Armahtakoon Jumala minua, sillä itse olen syypää heidän kuolemaansa, vaikk'ei kukaan sitä usko. Voi, voi, mitä minun pitää tekemän?

(Pyyhkii silmiään ja menee kamariin.)

HEIKKI (katselee ihmetellen äidin perään). No mitä tämä nyt oli, kun noin rupesi itkemään ja valittamaan; mitä hän minusta tahtoi? Enhän minä silti mikään juomari ole, vaikka nyt olenkin vähän liiaksi maistellut ja ollut yön ulkona. Onhan se nuorten tapa, ja miks'en minä saisi pitää lystiä yhtähyvin kuin muutkin? Juovathan ne toisetkin ja enemmän vielä, eikä kukaan puhu mitään. Ei, kyllä hän nyt turhia minusta pelkää ja luulottelee. Mitä hän sitten sanoisi, jos olisin joka yö matkoillani, niinkuin moni tekeekin; sitten hän itkeä saisi, mutta nyt se on aivan tarpeetonta, sillä totta kai minä sen mahdan ymmärtää, mitä teen. Ja mitä hän isästä puhui ja veljistäni, kun itkee ja syyttelee itseään? Ei suinkaan hän ole niitä tappamaan ruvennut?

(Emäntä tulee kamarista kirja kädessä.)

EMÄNTÄ. Sinun täytyy kuulla äitisi sanoja, Heikki, ja parantaa elämäsi, ennenkun se on myöhäistä. Tahdotko tehdä sen?

HEIKKI. Mutta enhän minä...

EMÄNTÄ. Ei, älä rupea vastustelemaan, silloin ei siitä koskaan tule mitään hyvää. Jos annat pahalle vallan, niin silloin se viepi sinut kokonaan, ennenkun huomaatkaan. On synti, ett'en ole jo ennen puhunut sinulle näistä asioista. Eihän sinulla suinkaan ole aikomus ruveta huonosti elämään, vai kuinka?

HEIKKI (katselee synkästi eteensä). Eihän toki.

EMÄNTÄ. Niin, kukapa sitä olisi aikonut, mutta yhtä kaikki on niin paljon olemassa onnettomia ihmisiä. Sanoppas, mistä se tulee? – (Heikki raappii päätään.) Joo, se tulee siitä, että on annettu pahalle ohjat käteen ja se on taluttanut heidät sinne, mihin on tahtonut. Mutta sinulle ei saa siten käydä, ei missään tapauksessa. Katso, tässä on kirja, jota minä olen monta Herran vuotta lukenut ja aina löytänyt suurta apua ja lohdutusta (paneer kirjan pöydälle). Rupea sinäkin lukemaan sitä, niin varmasti löydät itsellesi uuden elämän. (Istuu tuolille.) Lue nyt heti siitä jotakin, niin minäkin saan kuunnella ennenkun menen kirkkoon. Ja voit sitten jatkaa sinä aikana, sillä kirkkoon ei sinusta kumminkaan tällä kertaa ole.

HEIKKI (selaa kirjaa vastenmielisesti). Mitä minä täältä sitte lukisin?

EMÄNTÄ. Lue mitä hyvänsä, kaikki se on yhtä kallista Jumalan antamaa ravintoa.

HEIKKI. Mitä te äsken isästä puhuitte?

EMÄNTÄ. Isästä...?

HEIKKI. Niin, te syytitte itseänne...

EMÄNTÄ (katselee suruisesti Heikkiä). Muistatko vielä isääsi?

HEIKKI. En.

(Työntää kirjan sivulle.)

EMÄNTÄ. Niin, mitenkä sinä häntä muistaisitkaan; olithan vielä niin pieni, kun hän kuoli.

HEIKKI. Mitenkä hän kuoli?

EMÄNTÄ. Hän kuoli... (Pudistaa päätään surullisena.) Ei, ei, minä en voi sitä nyt kertoa.

HEIKKI. Kertokaa nyt vaan. Minä en tiedä juuri mitään isästäni, minkälainen hän oli. Oliko hän vahva mies ja joiko hän?

EMÄNTÄ. Ei, sitä hän ei tehnyt! Hän ei ollutkaan sellainen, kuin sinä olet! Toisenlainen komento oli silloin tässä talossa; onneton se, joka uskalsi edes puhuakaan viinasta. Sellainen mies oli sinun isäsi. Ja kumminkin hän kuoli viinan tähden.

(Peittää käsillä kasvonsa.)

HEIKKI (ihmetellen). Viinan tähden!... Mitenkä hän sitä...?

EMÄNTÄ (nyyhkyttää). Hän joi kerran... ja kuoli... kirottuna.

HEIKKI (hämmästyen). Mitä? Kirottuna!... Miten hän silloin joi?

EMÄNTÄ. Minä sitä juotin... Voi, voi!

(Itkee.)

HEIKKI. Te! Miten se tapahtui? Voi kertokaa!

EMÄNTÄ (kuivaa silmiään). Hän oli myöhään syksyllä pudonnut suohon ja tuli kylmästä puolikuolleena kotiin. Säikähdin kovasti hänen kamalaa näköään ja sitä, kun hän ei voinut mitään puhua. Kiireesti laitoin saunan lämpimäksi ja vein hänet lauteille, ja Hesen isävainaja antoi minulle pullon viinaa, jonka juotin hänelle väkevän kahvin kanssa. Hän joi niinkuin se, joka ei lainkaan tiedä mitä tekee... Voi, voi, minä en tiennyt, että se piti olemaan hänen surmakseen.

(Nyyhkyttää.)

HEIKKI. Siihenkö hän kuoli?

EMÄNTÄ. Ei. Minä kylvetin häntä pari tuntia ja hieroin ankarasti, niin että isäparka oli aivan nääntynyt, ja poikien avulla sain hänet tupaan, jossa hän sitten nukkui yhteen menoon kaksi päivää. Kun hän viimein heräsi, oli hän taas virkeä kuten ennenkin ja minä kerroin hänelle kaikki. Hän ei puhunut mitään, mutta siitä hetkestä alkaen muuttui hän vallan toiseksi: hiljaiseksi ja surulliseksi, kävi joka pyhä kirkossa ja luki kotona sekä puheli poikien kanssa vedet silmissä, silloin kumminkin kun en itse ollut saapuvilla. En tiennyt mikä häntä vaivasi, enkä saanut häntä sitä sanomaan. Niin meni talvi ja keväällä rupesi hänen ruumiiseensa tulemaan punaisia vesinäppyliitä ja niitä tuli paljon. Parantelin niitä omilla lääkkeilläni ja ne paranivatkin, mutta seuraavana syksynä tuli hän uudestaan kipeäksi ja lääkäri, jonka haetin kaupungista, sanoi, että hän on kovasti vilustunut ja on epätietoista, tokko hän enää parantuu; eikä hän parantunutkaan. Pari viikkoa vaan kesti, ja kun joulujoutui oli hän jo haudassa.

HEIKKI. Isäparka.

EMÄNTÄ. Mutta ennen kuolemaansa käski hän meidät kaikki luokseen ja sanoi, ett'ei tässä enää mikään auta, sillä tauti on Jumalalta, koska hän on rikkonut valansa.

HEIKKI. Valansa!

EMÄNTÄ. Niin. Hän kertoi, miten hän nuorena poikana oli kerran juovuspäissään pahasti kohdellut äitiään ja katunut sitä niin kovasti, että oli vannonut hirmuisen valan: jos vielä kerrankin viinaa maistaisi, niin mädäntyköön itse elävänä ja kuolkoon koko sukunsa maan päältä. Tämän hän kertoi ja pelkäsi, että kirous nyt ulottuu poikiin asti.

HEIKKI. Herra Jumala, nythän ne ovat jo kuolleet!

EMÄNTÄ. Kaikki, kaikki. Sinä vielä olet...

(Itkee.)

HEIKKI (epätoivoisena). Voi, voi, miten kauheaa! Minunkin pitää siis kuolla!

EMÄNTÄ. Jos Jumala sitä tahtoo, niin et sinä voi sitä vastustaa.

Sentähden täytyy sinun valmistaa itsesi...

HEIKKI. Voi, voi, tämä on hirveätä!... Näin nuorena... ja jos hyvinkin pian... Ei, se ei saa tapahtua, minä en tahdo sitä!

EMÄNTÄ (surullisena). Et sinä poika parka sille mitään mahda. Turha on potkia tutkainta vastaan. Alistu siis kohtalosi alle ja valmistaudu ottamaan vastaan sitä, mitä tulemaan pitää. – (Nousee.) Tahdon lähteä kirkkoon rukoilemaan sinunkin puolestasi.

(Menee kamariin.)

HEIKKI (yksin). Voi, miten kauheata! Pitäisikö minunkin siis kuolla... minun? Ja minkätähden?... Niin, niinhän se on: isän pahat teot käyvät lasten päälle. Voi onneton isä! Minkä pahuuden oletkaan tehnyt, kun poikasikin kaikki kirottiin. Veljeni ovat jo kuolleet ja itse kuolen kai tänään tai huomenna... Jumala minua armahtakoon! En ole elänyt niinkuin olisi pitänyt, se on kyllä totta... Mutta mitä pitäisi minun tehdä, ett'ei kuolema minua saavuttaisi?... Löytää se minut sittekin, vaikk'en maistaisi viinan pisaraakaan enkä astuisi askeltakaan tuon kynnyksen yli. Löytää se, ja mihin minä sitte joudun... mihin?

EMÄNTÄ (tulee kamarista täydessä kirkkopuvussa.) Kyllä sinun oikeastaan pitäisi tulla mukana, mutta kun olet noin ruokottoman näköinen, niin on parasta kun pysyt kotona. Koeta virkistää itseäsi sinä aikana, niin saamme sitte puhua, mitä vastaisuudessa pitäisi tehdä.

(Menee.)

HEIKKI (huutaa perään). Käskekää edes Jussi tänne! – (Itsekseen.) Pitäisi edes jonkun olla täällä minun seurassani, sillä rupean jo pelkäämään... Jos tapahtuisi mitä hyvänsä, eikä kukaan ole auttamassa. (Sivelee otsaansa.) On tämä kauheata, ja jos olisin sen ennen tiennyt, niin en koskaan olisi maistanutkaan, vaan elänyt aina yhtä siivosti kuin veljenikin. Mutta nyt se on myöhäistä, paha pitää kyllä omansa. (Hypähtää ylös.) Hui! Niinkö se todella olisi? (Kävelee.) Ei, se ei saa tapahtua! Ei millään tavalla! Tahdon elää tästä puolen paremmin ja sovittaa kaiken pahuuteni kaikkien kanssa ketä vähänkin olen loukannut, ja sitten rupean elämään niinkuin äiti tahtoo.

(Hanna tulee kantaen kahvitarjotinta, jonka laskee pöydälle.)

HANNA. Emäntä käski tuoda kahvia teille.

HEIKKI (nöyrästi). Hanna.

HANNA (ihmetellen). Mitä?

HEIKKI. Oletko vihainen minulle?

HANNA. Minä?... Vihainen? Mistä?

HEIKKI. Olen joskus ollut paha sinulle ja puhunut kovia sanoja.

HANNA. Mikä teitä nyt vaivaa, isäntä?

HEIKKI. Jos minä vielä... Niin, minä vaan tahdon, ett'ei kukaan olisi vihainen minulle, sillä minä...

HANNA. Mutta Herran tähden, minä en ymmärrä, mitä te nyt puhutte. Kuka teille vihainen olisi ja mistä syystä?

HEIKKI. Sinä et ymmärrä minua, vaikka sanon, että se on surullista, kun minä...

HANNA. Miksi te tänään olette noin surullinen? Eihän siihen pitäisi mitään syytä oleman. Heittäkää surunne ja olkaa iloinen kuten ennenkin. Teidän sijassanne en surisi hölyn pölyäkään.

(Menee.)

HEIKKI (yksin). Hän ei sure... Niin, mitäpä hän surisikaan, hän, joka ei ole mitään tehnytään? Toista on minun kanssani... On kyllä. (Istuu; miettivänä.) – Mutta enköhän minä sentään voisi saada jotakin lääkettä, joka lopettaisi tuon ilkeän jyminän kallostani? Olisi niin hyvä ottaa tässä kahvin kanssa muutaman tipan. Täytyy katsoa, eikö äidillä ole jotakin.

(Menee kamariin.)

JUSSI (avaa vitkaan ovea ja astuu sisään katsoen arasti ympärilleen.) Eihän isäntä olekaan täällä... tai olisiko hän tuolla kamarissa? Niin, siellä hän onkin. Mutta miten suuttunut hän mahtaa olla, kun menin emännälle sanomaan, että hän metsässä makasi? Kyllä hän nyt toruu minua... kunhan ei vaan lyömään rupeisi.

(Heikki tulee kamarista kädessä pieni rohtopullo.)

HEIKKI (pysähtyy). Mitä sinä täällä teet?

JUSSI (pelokkaana). Minä... Emäntä minut käski.

HEIKKI. Jaa, niin, minähän sinua tänne tahdoinkin. (Istuu sänkyyn.) Sinun pitää oleman täällä niin kauvan kuin äiti on kirkossa. Tule istumaan tähän tuolille, Jussi.

JUSSI. Mitenkäs minä...?

HEIKKI. No tule nyt vaan, kun minä kerran niin tahdon. (Jussi lähenee ujustellen.) Ei sinun tarvitse minua peljätä... Ei nyt enää kumminkaan.

(Jussi istuu. Heikki sekottaa rohtoa kahvikuppiin ja pistää sitte pullon taskuunsa.)

JUSSI. Oletteko kipeä, isäntä?

HEIKKI (surullisesti). Olen... kovasti kipeä. Voi tapahtua, että rupean kuolemaan.

(Juo kahvinsa.)

JUSSI (itkua tehden). Kuolemaan? Voi, – voi, mitä te puhuttekaan, isäntä?

HEIKKI. Ei sitä vielä varmasti tiedetä, mutta kumminkin se saattaa tapahtua ja sentähden tahdon sovittaa rikokseni... Oletko vihoissa minulle, Jussi?

JUSSI (nyyhkyttää). Voi, isäntä hyvä, kuinka te kipeäksi tulitte?

Siellä metsässäkö?

HEIKKI. Tiesitkö sinä, että makasin metsässä?

JUSSI (pelokkaana). Tiesin.

HEIKKI. Ja ilmoitit sen äidillekin?

JUSSI. Oi, isäntä hyvä, alkää olko sentähden vihainen. Hyvää minä sillä tarkoitin.

HEIKKI. Mitäs minä siitä vihainen olisin? Ei minua enää viha auta, kaikki on kumminkin kohta mennyttä ja viina on tähän syynä.

JUSSI (nyyhkyttää). Voi, voi, se on niinkuin äitini aina sanoi, kun olin pieni poika ja hän vielä eli.

HEIKKI. Mitä hän sanoi?

JUSSI. Hän sanoi: kun kasvat suureksi ja tulet maailmalle, niin saat nähdä paljon kurjuutta ympärilläsi; muista silloin, että kaikkeen siihen on syynä viina ja että se on meidänkin elämämme turmellut, poikaraukkani; väistä siis aina sitä, niinkuin väistetään kuolemanmyrkkyyä. Niin sanoi äitini usein ja silitti itkien päätäni. Muistan sen vallan hyvin, vaikka olinkin pieni silloin.

HEIKKI. Niin, niin. Äitisi tiesi kyllä... Mutta entäs isäsi...?

JUSSI. Hänestä en muista mitään, mutta sen toki tiedän, että minullakin on isä ollut, vaikka minua aina pilkataan isättömäksi.

HEIKKI. Vissiin kai sinullakin... Oletko koskaan maistanut viinaa?

JUSSI. En milloinkaan... enkä tule maistamaankaan?

HEIKKI. Eikö kukaan ole tarjonnutkaan?

JUSSI. On kyllä, mutta minä en ole huolinut. Ennen kärsin vaikka selkäsaunan.

HEIKKI (synkästi). Vai niin... Mutta minä! (Hypähtää ylös; kiivaasti.) Minä olen juonut, minä! Ja juonut kuin viimeistä päivää! (Kävelee. Jussi hiipii ovelle.) Jumal'auta, miks'en minä voinut tehdä niinkuin sinäkin! Nyt on kaikki mennyttä ja ketä minä syytän tästä, ketä? (Pudistelee nyrkkejään.) Voi minua onnetonta! Minulla on ollut äiti ja veljet ja sittekin olen näin elänyt! (Pysähtyy. Jussille.) Mene matkoihisi, sinä! Mene heti! (Jussi aikoo mennä.) Ei, ei, älä mene! Tule takaisin! (Lauhtuneena.) Tule takaisin, Jussi, en minä sinua aikonut pelottaa. (Tarttuu Jussin käteen.) Älä pelkää, en minä sinulle mitään pahaa tee; itselleni minä tässä kiukuttelen. Tule istumaan taas, sinä et saa jättää minua... Tai mene vaan... Jätä minut vähäksi aikaa, tahdon nyt olla yksin, mutta ei kauvan, ei kovin kauvan! (Jussi menee.) – Hän on paljoo parempi kuin minä, hän, tuo Jussi, jota aina on pässiksi nimitetty... Jumaliste, epä olisi uskonut sitä ja miten se on voinut mahdollista olla, että hän, jolla ei ole ollut

isää eikä äitiä ja on kaiken ikänsä kiertänyt talosta taloon, että hän on voinut olla maistamatta, kun minä, joka olen kotona kasvanut äidin ja veljien joukossa, olen tällaiseksi tullut. (Istuu sänkyyn.) Se on vallon merkillistä... Sanovat häntä hassuksi ja hassuna minäkin olen häntä pitänyt, mutta kyllä hän siinä asiassa sentään on viisaimmin tehnyt kuin minä ja moni muu... Ottaisi ennen selkäsaunan, kuin maistaisi pisaraakaan. (Naurahtaa.) Oliskohan tuokin totta?... No olkoon, en minä sentään tahdo koetella; hyvin hän siinä tekee ja mitä minä siitä hyötyisin. Olkoon rauhassa minun puolestani. Hän on jo muutenkin niin arka, perin arka, ja onkos ihme, kun aina peljätetään. Miksi ihmiset häntä kiusaavatkin niin kovasti? Onko se hänen syynsä, että on huutolaiseksi joutunut ja toisten elätettäväksi; mitä hän sille voi?... Saakuli sentään, mitä varten minäkin olen häntä niin monta kertaa kiusannut? (Raappii päätään.) Olen pitänyt häntä hassuna kuten toisetkin, mutta luulen, että hän on hyvinkin viisas, vaikk'ei mitään puhu. – (Ryhtyy tupakoimaan.) – On tämä elämä sentään kummallista, tänään yhtä ja huomenna toista, eikä tiedä, mitä milloinkin sattuu ja mistä itsensä löytää. (Nojautuu pöydän laitaan. Synkästi.) En osannut vielä eilen arvata, että tänään jo saan kuolemata odottaa... Kunhan äitikin jo tulisi takaisin... Tuossa on tuo kirjakin, mutta mitä se minua nyt enää hyödyttää. – (Rappusilta kuuluu ääniä. Heikki kuuntelee.) Ketähän sieltä nyt tulee?

Toinen sarja kohtauksia.

Heikki. – Hese, Taneli ja Viku tulevat yhdessä ryhmässä, kädet toistensa kaulassa. Vikun taskussa on viinapullo ja Hesen kainalossa harmoniikka. Esiintyvät näiden kohtausten aikana puolipäihtyneinä. – Jussi. – Viimeiseksi Hanna.

HESE, TANELI ja VIKU (laulavat tullessaan):

Mammani minua varottaa
Ja pappani puhuu totta:
Ei saa tyttöjä rakastaa,
Ei omaksensa ottaa. —
Ei saa tyttöjä...

HESE. Morjens, morjens! Täällä sinä vaan istua kökötät kuin iankaikkinen tuohikontti, ja niin turkasen totisena. Mikä sinua vaivaa? Onko pääsi kipeä? (Pitelee Heikin otsaa.) Ai, ai, sinä tarvitset tohtooria, poika, muuten saat slaakin. (Panee harppunsa pöydälle.) Minun täytyy heti ruveta parantamaan sinua. (Vikulle.) Anna tänne se roppipullo, Viku, Heikin täytyy saada pikkunen huojennus.

VIKU. Sinulleko minä sen antaisin? Ee-ei, veisit omaan suuhusi. Itse minä sen Heikille annan. (Pudistelee pulloaan.) Se, ota pois! Se on oikein kymmenen kertaa puhdistettua... sitä parasta sorttia. Otatko?

HEIKKI (pudistaa päätään). En välitä!

VIKU. Mitä hullua?... Eikö kelpaa köyhän pisarat? Oohoh, on ne ennen kelvanneet!

HESE. Heikki, mikä sinua nyt vaivaa? Oletko oikein todella kipeä, vai oletko vihainen meille?

HEIKKI. Miksi minä vihainen olisin?

HESE. No mitä sinä sitte murjotat?

TANELI (ottaa kirjan). Oletko lukenut, koska tässä on kirja?

HEIKKI. En. Äiti sen siihen toi.

TANELI (heittää kirjan sivulle). Sitä minäkin...

VIKU. Mutta mitä sinä sitte hulluttelet? (Tarjoo pulloaan.) Ota pois!

(Heikki raappii päätään.)

HESE. Miks'et sinä huoli? Ota vaan, se virkistää sinua ja tulet iloiseksi kuten mekin.

VIKU. Niin, tiedäthän sen jo vanhastaan. Ei tämä pure eikä pistä, vaikka se rupeekin miestä heiluttamaan.

(Nauravat. Heikki hymyilee.)

HEIKKI. Sinä olet aina sama veitikka, Viku!

VIKU (lyö pullonsa pöytään). Kuinkas muuten! Veitikoita me olemme ja iloisia poikia jokainen. Ei meitä mure murra eikä suru saavuta. Yhden pullon olemme jo tyhjentäneet tänään, ja kun näimme äitisi menevän kirkkoon ja muistimme sinut, niin tulimme tänne tohtoroimaan. – (Ottaa piippunsa.) Mutta annas tänne se tupakkamassisi, Heikki, että saisi oikein herramaisia savuja tämän lystin päälle.

HEIKKI (heittää tupakkakukkaronsa pöydälle). Siin' on. Polttakaa niin paljon kuin haluttaa ja istukaa tähän pöydän ympäri.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.